

Sygn. akt IX C 397/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Ewa Regina-Jurkiewicz

Protokolant: Karolina Gworek

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa **Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w R.**

przeciwko **J. O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. O. na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w R. kwotę 4.128,71 zł (cztery tysiące sto dwadzieścia osiem 71/100 złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 22.04.2015r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 831 zł (osiemset trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nadaje wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IX C 397/15

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa (...) w R., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego J. O. kwoty 4.266,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.128,71 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Powódka podniosła, że pozwany do dnia 20.02.2015r. był właścicielem mieszkania położonego w (...)/25. Z tytułu nieregulowania terminowo opłat w okresie od czerwca 2014r. do marca 2015r. powstała zaległość w opłatach za lokal w wysokości 4.012,08 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 19.02.2015r. w kwocie 116,63 zł co łącznie dało kwotę 4.128,71 zł. Powódka wskazała, że wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, zaś pozwany pomimo wezwania nie uregulował zadłużenia. Powódka wskazała ponadto, że na dochodzoną pozew należność poza zaległości za lokal składa się podatek VAT w kwocie 138 zł należny pełnomocnikowi powódki od kosztów zastępstwa prawnego liczonej od stawki minimalnej przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej 4.128,71 zł. Powódka wskazała, że uchwałą nr (...) Wspólnota Mieszkaniowa zdecydowała o obciążeniu dłużników wszelkimi kosztami związanymi z dochodzeniem należności za lokale mieszkalne, w oparciu o którą to uchwałę żądanie zasądzenia kwoty podatku VAT od kosztów zastępstwa prawnego jest, zdaniem powódki, zasadne.

Pozwany J. O., któremu doręczono odpis pozwu z załącznikami oraz zawiadomienie o terminie rozprawy nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę w dniu 5.11.2015r. i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie (nie złożył pisma procesowego, nie złożył odpowiedzi na pozew).

Sąd ustalił, co następuje:

J. O. był do dnia 20.02.2015r. był właścicielem mieszkania położonego w (...)/25. Z tytułu nieregulowania terminowo opłat w okresie od czerwca 2014r. do marca 2015r. powstała zaległość w opłatach za lokal w wysokości 4.012,08 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 19.02.2015r. w kwocie 116,63 zł, łącznie 4.128,71 zł. Powódka wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, zaś pozwany pomimo wezwania nie uregulował zadłużenia (bezsporne).

Uchwałą nr (...) z dnia 12.02.2015r. ogół właścicieli Wspólnoty Mieszkaniowej (...) postanowił, że członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej udzielają pełnomocnictwa Zarządowi do występowania w imieniu i na rzecz Wspólnoty na drogę postępowania sądowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego i reprezentowania Wspólnoty przed sądami powszechnymi i organami egzekucyjnymi w sprawach dotyczących Wspólnoty, w szczególności do prowadzenia wszelkich spraw związanych (m.in.) z dochodzeniem i egzekwowaniem od właścicieli należności wynikających z art. 12-15 ustawy własności lokali oraz kosztów ubocznych z tym związanych (wezwania do zapłaty, koszty sądowe, opłaty egzekucyjne, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego ustanowionego przez zarząd, należne podatki itp.) (dowód: uchwała nr (...) – k. 18).

Wspólnota Mieszkaniowa (...) w R. udzieliła pełnomocnictwa do występowania w niniejszej sprawie fachowemu pełnomocnikowi w osobie radcy prawnego (dowód: pełnomocnictwo – k. 17).

Sąd zważył:

W niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

W niniejszej sprawie pozwany w sposób prawidłowy zawiadomiony o terminie rozprawy, któremu doręczono odpis pozwu z załącznikami (i pouczeniami) nie stawiał się na posiedzenie Sądu, nie złożył żadnego pisma procesowego i nie składał w sprawie żadnych wyjaśnień. Wówczas zgodnie z art. 339 § 2 kpc przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd przyjął zatem za prawdziwe twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych dotyczących istnienia i wysokości należności z tytułu opłat za mieszkanie, przytoczonych w pozwie doręczonym pozwanemu przed rozprawą. Zdaniem Sądu okoliczności te nie budzą wątpliwości ani nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. Weitz, Wyrok zaoczny oddalający powództwo, PPC 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura.

Sąd nie może zatem przyjąć za prawdziwych twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości, a wątpliwości takie wzbudziły w Sądzie okoliczności przytaczane przez powódkę w odniesieniu do żądania zasądzenia kwoty 138 zł tytułem podatku VAT liczonego od wynagrodzenia fachowego pełnomocnika występującego w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, zgodzić się bowiem należy ze stanowiskiem przedstawionym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2012 r., VI ACa 397/12 LEX nr 1223498, iż nakładanie na współwłaścicieli obowiązku ponoszenia dodatkowych kosztów związanych z egzekucją należności obciążających konkretne lokale wykracza poza zarząd nieruchomości wspólnej. Jeżeli wspólnota ponosi dodatkowe koszty związane z egzekucją zobowiązań członków wspólnoty wynikających z art. 13 i 15 u.w.l. nie jest uprawniona do zaliczania ich do kosztów zarządu nieruchomością wspólną, a naprawienie powstałej w tym zakresie szkody wspólnoty musi się odbywać na zasadach ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym. Sąd w uzasadnieniu w/w wyroku podkreślił, że art. 14 ustawy o własności lokali szczegółowo wylicza, jakie rodzaje wydatków wchodzi w skład kosztów zarządu nieruchomością wspólną i zawarty w tym przepisie katalog jest zamknięty.

Z podjętej przez członków powodowej Wspólnoty uchwały nr (...) wynika, że udzieliła pełnomocnictwa Zarządowi Wspólnoty w szczególności do prowadzenia wszelkich spraw związanych (m.in.) z dochodzeniem i egzekwowaniem od właścicieli należności wynikających z art. 12-15 ustawy własności lokali oraz kosztów ubocznych z tym związanych (wezwanie do zapłaty, koszty sądowe, opłaty egzekucyjne, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego ustanowionego przez zarząd, należne podatki itp.). Uchwała ta zatem wykracza poza zarząd nieruchomością wspólną. Naprawienie powstałej w tym zakresie szkody Wspólnoty, zgodnie z przytoczonym wyżej orzeczeniem, musi się odbywać na zasadach ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym, tymczasem pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 5.11.2015r. wskazała, że podstawą prawną dochodzenia roszczenia są przepisy ustawy o własności lokali w odniesieniu do należności związanych z korzystaniem z lokalu, zaś w odniesieniu do kosztów podatku VAT powołana uchwała nr (...). Pełnomocnik powódki nie wskazała przy tym, aby koszt jej wynagrodzenia podwyższonego o stawkę podatku VAT był przez Wspólnotę faktycznie poniesiony, pełnomocnik powódki wskazała bowiem, że podatek VAT obciążałby Wspólnotę.

Podkreślenia przy tym również wymaga, że Sąd jest związany przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, które określają minimalne stawki wynagrodzenia fachowego pełnomocnika jakim jest radca prawny. Z rozporządzenia tego wynika obowiązek podwyższenia wynagrodzenia fachowego pełnomocnika o stawkę podatku VAT jedynie w przypadku pełnomocników ustanowionych z urzędu. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa podatku VAT nie wlicza się do wynagrodzenia i wydatków fachowego pełnomocnika ustanowionego z wyboru. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995r., III CZP 4/95, wykładnia zarówno przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości (zwłaszcza art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 1-3 i § 6-9 cyt. rozp.), jak i przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 ze zm.) nie dają podstaw do wyciągnięcia wniosku, że adwokat może pobrać od klienta, z możliwością obciążenia strony przegrywającej proces, kwotę, którą zobowiązany jest odprowadzić do Skarbu Państwa tytułem podatku VAT. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że pobieranie obok maksymalnego wynagrodzenia adwokackiego dodatkowo podatku VAT (od towarów i usług) pozostawałoby w sprzeczności z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (jedn. tekst: Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195 ze zm.) w brzmieniu określonym w art. 41 powołanej wyżej ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r., według którego cena usługi opodatkowanej od towarów i usług obejmuje cenę, którą nabywca usługi obowiązany jest za nią zapłacić wraz z kwotą należnego podatku. Przyjęcie odmiennej wykładni równałoby się przyjęciu, że podatnikiem podatku VAT jest strona korzystająca z pomocy adwokata, a nie adwokat. Ten byłby wówczas jedynie płatnikiem. Takie założenie pozostawałoby w sprzeczności z przepisami regulującymi obowiązki podatkowe, w tym również z art. 5 ustawy z 1993 r.. Nie ma też, zdaniem Sądu Najwyższego, podstaw do zaliczenia podatku VAT do wydatków adwokata ponoszonych przez niego w związku z reprezentowaniem strony w procesie cywilnym. Za wydatki w pojęciu użytym w art. 98 § 3 kpc, a także w § 6 i 7 cyt. rozporządzenia, można uznać jedynie opłaty za takie świadczenia adwokata, które mają charakter cywilnoprawny. Nie można natomiast traktować jako wydatku związanego z reprezentowaniem przez adwokata strony w postępowaniu sądowym, kwot płaconych przez adwokata tytułem podatku, a więc tytułem świadczenia mającego charakter typowo publicznoprawny.

W ocenie Sądu, powódce nie przysługuje zatem kwota 138 zł tytułem podatku VAT liczonego od minimalnego wynagrodzenia radcy prawnego występującego w niniejszej sprawie. Powództwo w tym zakresie podlegało zatem oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach w pkt III orzeczono na zasadzie art. 100 kpc, mając na uwadze okoliczność, iż powódka uległa tylko co do nieznacznej części swego żądania, zaś na poniesione przez nią koszty składał się opłata od pozwu w wysokości 214 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz minimalne wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ...).

W pkt IV zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3 kpc, mając na uwadze, że wyrok jest wyrokiem zaocznym Sąd nadał wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności.